

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Convulsio Calvniarvm Vlrichi Veleni Minhoniensis,
quib[us] Petru[m] nunq[uam] Romæ fuisse caullatur**

Fisher, John

Antvverpiae, 1522

Prima Persvasio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35690

Libelli cōuelli
di titulus,

IN HOC LIBELLO GRAVISSIMIS, CERTIS-
simisq; & in sacra scriptura fundatis rationib⁹ varijs proba-
tur, Apostolū PETRVM Romā nō venisse, neq; illic pas-
sum, proinde satis friuole, & temere Romanus Pontifex
se PETRI successorem iactat, & nominat, &c.

Verba Veleni,

LIBER hic duas habet pticulas, quarū prior decē & octo
cōprehendit psuasiones, q̄ PETRVS nunq̄ post Chri-
sti passionē Romæ fuerit, & q̄ Hierosolymis & non Ro-
me passus sit.

ALTERA particula septē habet cauillos, quibus Roma-
na Curia illis psuasionib⁹ occurrere cōsuevit, quib⁹ tamen
vicissim septē correspondent responsiones, eos non aliter
atq; rudera quædam dissipantes.

PRIMA PERSVASIO.

QUUM diligētissime euoluerim q̄tq̄t ad ma-
nū fuerant historicoꝝ, ac Theologorum,
eosq; nō infimæ cōditionis libros, de aduē-
tu Petri Romam, de passionē & authore
mortis ipsius, nihil aliud, quā meras cōtro-
uersias illic reperire potui, cū nemini fere
cū altero satis conueniat, sed qlibet suū pferat iudiciū, vel
hoc solo suspectū, q̄ a cæteris dissentiat oibus. Et vt paucos
cōmemorem e multis. Quidā in exordio imperij Claudij
Petrū Romā venisse cōtendunt, quorū e numero est Oro-
sius historicus nō trivialis. Quidā anno Claudij scđo, & il-
li sunt Hieronymus, & qui suæ innitunt authoritati. Qui-
dā anno eiusdē imperij quarto, atq; est liber ille, qui tpm hi-
storias, ceu fasciculo quodā cōprehendit. Præterea ab his
oibus dissentit liber ille, q̄ sanctorū vitas enatrat, & cōiter
Passionale nominat. Is em̄ anno post passionē Christi, Pe-
trū Romā applicuisse testat, q̄ quidē ann⁹ tredecimus fuit,
flet imperij Claudij. Silit̄ q̄ annos mūdi, & annos ab vrbe
cōdita recēsent, vsq; ad aduentū Petri Romā, vel ei⁹ passi-
onē, q̄ mutuo pugnent, nemini obscurū est, qui mō Ennea-

des Antonij Sabellici, historiã Pontificũ Platina, ipsumq;
Orosiũ viderit. Quã quidẽ diuersitas, & si nil aliud esset
testimonio, suspectũ tñ petri Romã aduentũ redderet, &
falsam hãc pbaret cõiecturã, q̃ Petrus vnq̃ Romã fuisset
Quã tñ adeo inualuit, vt tot sæculis, qui ei reclamare au-
sus fuisset, habuerit adhuc neminẽ. Et parũ abfuit, ne Ro-
manensiu aulicorũ tyrannis, in fidei articulos eã retulerit,
vt qđ nulla ratione, pbari potest, sola necessitate credi vi-
deat. Accedit ad hãc, licet neuter historicoꝝ cũ altero sen-
tiant, tñ aduersus legẽ Christi, quasi ex cõposito oēs decer-
tant, vt vel hoc vnũ vanas eorũ fabulas ac deliramẽta pdat
qđ cũ Paulo Apostoloꝝ oim in scribẽdo locupletissimo,
cũ Luca Euangelista simul & Apostolicarũ actionũ histori-
ographo, inexcusabiliter cõtendant, vt inferiº liquido pro-
babitur. Si nulla est sacrae scripturẽ adstipulatio, qua id cõ-
firmari possit, & tã remota historia adeo confusa est, & fal-
lax, non stulte Petrũ nunquã Christi post passionẽ Romẽ
fuisse credit. Alioqui si illic eũ aliqñ fuisse verũ esset, vero
oia (dicente philosopho) cõsonarent. At dissonante lege,
dissidentibº mutuo historicis, quis nisi emotæ mentis verũ
hoc aliqñ putauerit. Quãta sit em̃ in tã vetustissimis rebº;
tã remotæ historiæ fides, argumẽto est Barptolomæus ille
Platina, qui Ro. Pontificũ res gestas describens, ac multo
etiã posteriora istis tpa tractans, sapius cõqueritur variati-
onẽ historiæ, maiorẽ neglectũ, tpm pturbationẽ, quibus di-
strictus, nihil interea affirmare audet. Nempe, si Petrº Ro-
manorũ fuerat episcopus, dicant quẽ sibi successorẽ nomi-
nauerit; & quis in locũ ipsius fuisset susceptus; Si Linũ dix-
erint, latinorũ turba obiter reclamabit, quoue id pbet, diẽ
dicet, immo & Græcorũ plurimi in hac causa latinos nõ de-
stituent, Chrysostomo in secundã ad Thimotheũ epistolã
dicente. Hũc Linum, aiunt quidã, secundũ post Petrũ Ro-
manæ ecclesiæ Episcopũ fuisse. Donatus & Terentianus
interpretes inquit, aiunt vsurpatur de re incerta, quã nos di-
cimus esse falsam. Sin autẽ Clemẽti hic honor dabitur, qđ
multis placet, plures adhuc erũt, qui id improbent, & hanc
gloriã erga Linũ reponant, Clementẽ nõ primo nec secun-

do, sed tertio gradu primū, post Petrū statuētes. Dein P^o
 ne Anicetū, vel Anicetus P^oū p̄cesserit: Urban^o sub Dio-
 cletiano ne, vel sub Aurelio Antonio degerit: Cornelius
 sub Gallo, an sub Volufiano, vel forte Decio passus sit: hi-
 storia variat, nec aliqd certi de his rebus definiri pōt. Nec
 mirū, si & multo his posteriora tpa, eorūq; gesta, adeo sunt
 historicorū figmentis deprauata, vt nemini post hac itegrū
 sit res grauiorē eorū libris tueri, siquidē id meretur (vt ha-
 bet prouerbiū) mendax, ne si v̄a tandē dixerit, ei credatur
 Porro si ne Theologi eadem hic sentiunt, falsitas exinde il-
 loꝝ emergit. Discordia em̄ in scriptorib⁹, vt dixit ille, testi-
 moniū est falsitatis. Immo Augustin⁹ v̄itatē ex eo cognos-
 ci docet, si scriptores cōcorditer in ea cōuenerint, neq; vn⁹
 dissentiat ab altero, v̄l a plurib⁹ plurimi. Et idē Augustin⁹,
 cū in multis alijs locis ad Hieronymū, & Fortunatū, tum &
 hic ad Vincentiū, de quorūlibet etiā sanctissimorū hominū
 scriptis loq. Hoc genus (inquit) literarū, ab autoritate Ca-
 nonū distinguendū est, non em̄ sic legunt, tanq̄ ex eis ita te-
 stimonia pferantur, vt cōtra sentire nō liceat. Et non The-
 ologis duntaxat, in eiusmodi reb⁹ ex sacra scriptura nō de-
 ducibilibus, & ex eorū varietate dubitabilib⁹ credere non
 adstringimur, sed nec ecclesie quidē, vt Thomas in qd̄ libe-
 ris disputat. Eapropter, ad hūc modū sermonē claudere li-
 cet, q̄ Petrus nunq̄ post passionē Christi Romæ fuerit, de
 cui⁹ aduētū illuc, diuina scriptura silet, historia secum diu-
 riat. Doctores minus digni sunt, quam quibus hic credat,
 p̄sertim dum ita mutuo disceptent.

CALVMNIAE PRIMAE SVMMA.

Scriptorēs hac de re nō cōsentiunt. Orosius exordio im-
 perij Claudij id cōtigisse scribit. Hieronym⁹, anno Clau-
 dij scđo. Falcicul⁹ tpm̄ anno eiusdē quarto. At is demū,
 q̄ sanctorū vitas collegit, accessum Petri Romā fuisse cōten-
 dit, anno Claudij tredecimo. Sed & de Petri successore non
 min⁹ variatū ē, qdā em̄ Linū Petro p̄ximū faciūt, qdā Clemē-
 tē, nōnulli Clementē quartū a Petro locant. At si verū esset,

Petrū fuisse Romę primū Pontificē, neutiq̄ eēt inter histori-
cos discordia tanta,

RESPONSIO.

CVi calumnię respondemus, q̄ ad hunc modū plurima
q̄ ab historicis tradita sunt & sane q̄ verissima, facillī-
mē tñ falsa esse cōvinceremus, quā nihil apud histori-
cos delyderet magis, q̄ tpm cōcordia. Facile quūvis tamen
circūspectissim⁹ fuerit, labi tñ potest in temporū supputatio-
ne. Quę res, vt de pphanis historijs taceā, in sacris abunde
cōspici potest. Nā q̄s (q̄ tñuis arte supputandi fuerit exactissi-
mus) hebręorū historias a latinorū cōquadrabit. Nā vt exē-
pli grā nō nihil afferā LXX, interpretes haud paucos ānorū
centenarios, supra v̄itatē hębraicā accumularūt, quę admo-
dū lectori cuius facile p̄spiciū erit. Sic em̄ Genesis, xi. legit̄
iuxta v̄itatē hebręicā, vixit Arphaxat xxxv, annis, & genu-
it Sale, quū tñ in Septuaginta, sic habeat. Arphaxat centum
triginta quinq; annorū, genuit Chaynan, Chaynan v̄o, cētū
triginta annorū, genuit Sale. Ecce hebręis inter Arphaxat
& Sale, triginta quinq; anni dūtaxat interponūtur. At his, in-
pretes septuaginta (q̄s latini sequūtur) adiacerūt ducētos tri-
ginta. Sed neq; Sale genitū ab Arphaxat tradūt, sed a Chay-
nan, & Chaynan ab Arphaxat. Quib⁹ & Lucas in euange-
lio subscribit, vt Lucę tertio videre licet. Nec hoc loco solū
ita variatū est, sed i alijs plarīsq; vt in gñatione Enos ex Seth
in gñatione Malalehel ex Chaynan, & in gñatione Iared ex
Malalehel. Et q̄q̄ tāta legatur in annorū numeris discrepātia
nemo tñ orthodoxus de historie v̄itate secū animo vacillat.
Ad hęc, quis vnq̄ locū de Septuaginta Danielis ebdomadi-
bus sic explicuit, vt cū ijs tpibus (quę ceteri digesserunt) con-
gruere faciat; Videre licet apud Hieronymū, q̄ varie suda-
tū in hoc negocio sit a plurib⁹, qui tñ inter se mire dissident.
Recenset em̄ in cōmentarijs apud Danielē, quid African⁹,
egregius temporū scriptor, hac de re senserit, quid Eusebius
pamphili iuxta triphariā opinionē differuerit, quid Hippo-
litus, quid Appolinarius, quid Clemens, quid Origenes, qd
Tertullianus, quid demum ipsi Iudęi doceant. Nec istī mo-
do, verum etiam recentiores inter se plurimum discrepant.

In temporū su-
pputatiōe vari-
etas nō modica

Hebręorum et
Latinorū in tē-
porū supputa-
tiōe discordia.
Geneleos, xi,

Lxx, interpre,

Lucę, iij,

Danielis ebdō,

Hieronymus

Africanus
Eusebi⁹ pāph,
Hippolitus
Appolinarius,
Clemens,
Origenes,
Tertullianus,

Lyrensis
Burgensis
Annius,

Opinionū vari
etas in supputā
do tēpore passi
onis Christi,

Tertullianus

Appolinarius,

Lactantius,
Orosius,

Ignatius,

Chrysostomus,

Beda,

Augustinus,

Pugnat em̄ cū Lyra Burgensis, & ab vtrisque dissentit Annius. Et quācūq; isti sic inter se dīgladientur, danielem tamē oēs vera scripsisse nihil hæsitamus. Deniq; christū ipsum seruatorē nostrum, nec mortem pro nobis obiisse credemus, si diuersa scriptorum supputatio, sententiāq; discors eius rei fidem nobis auferre possit. Nam & inter graues autores, nec parua quidem est hac de re controuersia, Quidā enim anno trigésimo christū passum affirmāt, alij trigésimo secūdo alij trigésimo tertio, complures trigésimo quarto, nonnulli deniq; quadragésimo sexto.

TERTULLIANVS primū in eo libro (quē aduersus iudeos scribit) asserit, christum anno Tiberij Cæsaris decimo quinto fuisse passum, hoc est, quum annos haberet ille quasi. xxx. Idē sentit & **APPOLINARIVS** autore Hieronimo super danielem.

Conuenit & **LACTANTIUS**, atq; paulus Orosius. oēs hi decimo quinto Tiberij, Christū asserunt fuisse passum **IGNACIUS** autem et ipse coteremporaneus apostolis, christum, quum esset annorū triginta, fuisse baptizatū putat, & treisānos vltra docuisse. Sic em̄ in eplā ad Trallianos scribit Triginta annos agens christus, baptizatus est a iōāne, & tribus annis prædicauit euangeliū.

Cui subscribit itē **CHRYSOSTOMVS**, homilia decima super Math. his verbis. Post triginta annos christus iesus venit ad baptismū, legem veterem soluturus. Quod si cōpletis annis. xxx. venerit ad baptismū, iā oportet, vt trigésimo quarto, aut quinto, crucē sit perpassus.

BEDA tamē & in exordio trigésimi anni baptizatū supputat, ac deinde supra triginta, vixisse treis annos cum tribus mē sibus. Sic enim libro de temporibus ca. xlvij. scribit. Habet enim, ni fallor, ecclesiæ fides, dñm in carne paulo plus quā triginta treis annos vixisse.

AVGVSTINVS vero, & qui cum eo sentiunt, opinātur cristū in exordio anni trigésimi baptizatū fuisse, & āno sub inde tertio, fuisse passum. Sed & idem Augustinus libro de doctrina christiana secundo, scribit, q̄ ignorantia consultius, quo natus, vel quo passus est christus, nonnullos cecigit

errare, vt putarēt quadraginta sex annorū ætate passum il-
lū fuisse, iuxta numerū annorū quibus ædificatū erat tem-
plū, quod & dñici corporis imaginē tenet, Ecce quanta sit
opinionū varietas, in supputando tpe necis christi, vt nihil
mirū sit, si de morte Petri fuerit ab autoribus variatū. Cæ-
terū q̄q̄ inter scriptores tāta sit cōtrouersia, nemo tamē ob
hæc, negat Christū p nobis obijisse, nec sup hui⁹ rei fide tre-
pidat quouismō. Qd̄ & similiter de Petri pōtificatu Ro-
mæ gesto, par est omnino sentiam⁹. Quum em̄ ex tot scri-
ptoribus nemo vnq̄ aut scripserit, aut senserit contrarium
quin Petrus Romæ fuisset, sed oēs id cōcorditer asserant,
& q̄ Romæ sederit annos plurimos, impudentissimū erit,
vt (si qua fuerit inter eos pro annorū supputatione discor-
dia) quisq̄ ob eā rationē ausit affirmare, Petrū nunq̄ accessi-
sse Romā, Et hæc pro calumnia prima cōfutanda, sufficiūt.

Ignorantia cō-
sulatus quo na-
tus, vel quo pa-
sus est Christ⁹
nonnullos coe-
git errare.

SEC Vnda PERSVASIO.

• PETRVM Romā venisse in exordio vel secūdo, vel
• quarto imperij Cæsaris Claudij, hoc est octauo, nono vel
• vndecimo post passionē Christi anno dicētes, eorū impri-
• mis refellit opinio, qui Petrū in oriente quinq̄, vel secūdū
• alios, septem annis sese cōtinuisse, tandē Anthiochiam di-
• uertentē, septē annis in episcopali sede resedisse, & in Pon-
• to, Galatia, Bithynia, ac circūiacentibus Asiae puincijs ali-
• quā moram eū fecisse adstruunt. Non em̄, si id verū esset,
• Romā venire nisi post quatuordecim, aut quindecim an-
• nos, hoc est septimo, vel octauo Claudij anno potuisset.
• Quib⁹ patrocinatur gestorū Apostolicorū scriptor Lucas
• ca. xv. Cōtrouersia em̄ inter quosdā de hæresi phariseorū
• ex vna, & Paulū ac Barnabā ex altera parte, de circūcisiōe,
• obseruatione q̄q̄ legalium habita, eas ob res discutiendas, in
• Hierusalem illi descenderūt. Et factū est consiliū Aposto-
• lorū, & seniorū, inter q̄s Petro primæ loquēdi porrecte sūt
• ptes, quanq̄ Iacobi Hierosolymitanorū presbyteri senten-
• tia oēs tandē subscripserint, eiusq̄ approbauerint oratiū
• culā. Quæ res manifestat Petrū nondū Romam diuertere

B